

נורית דוד: קבר

עבודות 2019 – 2024

27.4.24 – 21.3.24

"... מי שמתבונן היטב בציור, קראתי אליהם מן העבר האחר, נמצא שהוא יוצא ובא בתוך דלת מדומה אל עולם שהוא מעבר לחיים. ועל הצייר באשר הוא ניתן לומר שכל חייו הוא בונה לעצמו קבר, אותה תחנת שיגור דרכה הוא וצופיו הנאמנים מהלכים בין העולמות..." משפטים אלה לקוחים מהסיפור "הצד האחורי של הנילוס" שמלווה את התערוכה ונכתב ב-2020.

הסיפור משווה בין כיתה פרטית קטנה שלימדתי בסטודיו בסמטה פלונית באמצע שנות השמונים לתרבות מצרים העתיקה. השוואה שמקורה בתבליט "נילוס. ילד, גבר, צלם" (מתוך 'יוליסס' של ג'ימס ג'ויס) שנעשה באותה תקופה, ואשר קיבלה תוקף, אמנם אנקדוטי, מהעובדה שבכניסה לסמטה ניצבים שני אובליסקים.

התערוכה מחולקת לשני סוגי עבודות, חלוקה שעושה שימוש בשתי קומות הגלריה. בקומת הקרקע יוצגו ציורי שמן על קרטון גלי שהחלו כציורי ארכיטקטורה, באופן מיוחד ארכיטקטורה ברוטליסטית, וביחסי ארכיטקטורה וביגוד, אך בהמשך, בהשפעת הסיפור, נטו לעבר מוטיבים מתרבות מצרים. הנושא הכפול של ארכיטקטורה מודרניסטית ותרבות מצרים חוצה גם את הקומה השנייה כשכאן המצע העיקרי הוא בד דמוי-עור. אם לקרטון הגלי יש אופי ארכיטקטוני כי אז הבד נוגע בגוף ובלבוש, כמצופה מציורי חנוטים מצריים.

בסיפור נאמר על בת-דמותי: "שמעתי שהתמוטטה מול כן הציור, נפילתה הותירה פס בצבע זהב על המצע, מעין חתימה בכתב ידו של המוות."

וכן, אני בונה לעצמי קבר, אמנם שלא כמו אצל המצרים זהו קבר-תערוכה, שהוקם כתצוגה לזמן קצר, אך ניסיתי לשלב בו אלמנטים אופייניים לקבר מצרי, כמו ביוגרפיה של בעל הקבר (דרך עבודות שחוזרות לעבודות שלי מן העבר), או בובות קטנות שמכונות 'שבת' או 'אושבת' שתפקידן לשרת את המת.

- נורית דוד